

ligt, og at han maatte sætte sig i den Bekostning, der er nødvendig dertil; Dagen efter, at der er foretaget en Afstemning, udgaar der saa en Bestemmelse om, at han skal holde lukket om Søndagen, og naar endelig de 5 Aar er gaaet, kan der komme en skiftende Folkestemning, der siger: Nu lukker vi helt. Du har selvfølgelig haft dine Udgifter med Etableringen, men nu lukker vi af uden at give dig nogen som helst Erstatning, blot fordi vi har skiftet Sind i Løbet af de 5 Aar, der er gaaet. Vi, som ønsker, at Forretningerne med Udskænkning af stærke Drikke skal være af den bedst mulige Art, og som ønsker, at de, der søger de ledige Bevillinger, skal være de bedst egnede, synes jeg har Ret til at sige: Gør det da ikke umuligt for Folk, som har en lille Smule Respekt for sig selv, at søge dem. Hvis der ingen Ansøgere kommer, kan man sige: Det er der ingen Ulykke i, men det kommer der, og der er ingen Tvivl om, at hvis man til dem, der søger Bevillingen, siger: I faar Bevillingen paa 5 Aar, men naar de 5 Aar er gaaet, tager vi den fra jer igen uden Erstatning, og maaske lukker vi af for jer, uden at I faar noget som helst at sige, vil de Elementer, som under saadanne Forhold vil søge de ledige Bevillinger, blive af den Art, at vi ikke ret vel kan være tjente med dem, hvis vi vil fremme Ædrueligheden. Jeg staar ikke her, saaledes som det ærede Medlem fra Viborg mente, og taler for at værne om Værtshusinteresser, jeg værner tværtimod om Ædruelighedens Interesser i Modsætning til Afholdsmændene, der vil bevirke, at det til sidst bliver saaledes, at det er de daarligste Elementer, som vil søge til Beværterfaget.

Jeg skal ikke udtale mig yderligere, og jeg skal ikke komme ind paa alle de Indvendinger, som er fremkommet. Naar Lovforslaget kommer i Udvalg, vil det forhaabentlig lykkes at naa en Forstaaelse, men jeg tror, at Afholdsmændene i blind Iver efter at gøre Spændetrøjen saa stram som muligt lettere fører os til daarligere end til bedre Forhold ved stadig at skærpe og skærpe paa en saadan Maade, at der til sidst slet ikke bliver Rørum for nogle Mennesker.

Ferd. Nielsen: Det ærede Medlem, som nu talte (L. Rasmussen), gjorde opmærksom paa, at dette Lovforslags Behandling havde varet længe, og derfor vilde han ikke udtale sig mere udførligt for ikke at forlænge Debatten. Jeg for

mit Vedkommende finder heller ingen Grund til at fortsætte Behandlingen længe, da det er sikkert, at Lovforslaget vil komme i Udvalg, og der vil man jo saa kunne drøfte de forskellige Spørgsmaal.

Jeg vil understrege, hvad flere Talere har gjort opmærksom paa: at det foreliggende Lovforslag er et moderat Lovforslag; det er ikke saa indgribende, at det vender op og ned paa Forholdene her i Landet, det er et Lovforslag, der tværtimod bygger videre paa det Grundlag, som er skabt ved Loven af 10. Maj 1912, det er en videre Udvikling af den Ædruelighedslovgivning, vi den Gang kom ind paa. Den Revision, som nu skal finde Sted, er bygget paa de Erfaringer, som Aarene har givet os, og jeg synes derfor, vi udmærket kan behandle disse Spørgsmaal sagligt uden at blande uvedkommende Ting ind deri. Der er jo ingen af Talerne, der har holdt paa absolut Næringsfrihed. Spørgsmaalet om Næringsfrihed paa dette Omraade er i Virkeligheden uddebatteret. Ved Loven af 10. Maj 1912 blev det slaaet fast, at der her skulde være særlige Begrænsninger, og at en Beværterlov maatte være en Ædruelighedslov. Som den højtærede Minister har sagt, staar Spørgsmaalet herom, hvilke Indskrænkninger man skal indføre paa de forskellige Omraader, og Spørgsmaalet staar ikke om Næringsfrihed eller ikke Næringsfrihed.

Man har fra enkelte Sider sagt, at Kommissionen var gaaet for vidt ved under Behandlingen af det første Afsnit at komme ind paa det andet Afsnit, idet den havde behandlet hele Forbudsspørgsmaalet. Jeg vil hertil sige, at Ædruelighedskommissionen har netop ved det Forslag, den har stillet til Revision af Beværterloven, holdt sig til det første Afsnit af sin Opgave, og det her foreliggende Lovforslag tager ikke endelig Stilling til Spørgsmaalet om Landsforbud. Vi forhandler her om en saglig og tidssvarende Revision af Beværterloven, og jeg maa fastholde det Krav, at der ved en saadan bør gennemføres de praktiske Fremskridt, som Erfaringerne og Tidens Udvikling nødvendiggør, uden at der paa noget Omraade finder Tilbageskridt Sted. For mig staar det imidlertid saaledes, at det vilde være et Tilbageskridt, hvis vi indførte Kommuneafstemninger paa det Grundlag, som det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) har omtalt, og hvorved der kræves et Flertal paa